

השיעור סוכם ע"י תלמיד – כל טעות יש לתלות בחוסר הבנתו של הכותב

לבניינה של תורה – קעו

מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה? שערי ירושלים שהיו עוסקין בתורה

בעקבות ההסלמה בדרום...

כידוע, הכול ממנו יתברך, וכמובן שמי שאמון על ביטחון מדינת ישראל צריך לעשות את המיטב למען עם ישראל. אך מה חובתנו אנו? אנו צריכים להרגיש שאנו נמצאים בתוך הנגמש או המטוס או כלי אחר יחד עם אחינו הלוחמים.

נאמנים עלינו דברי הגמ' על הפסוק עומדות היו רגלינו בשערייך ירושלים, "מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה? שערי ירושלים שהיו עוסקין בתורה."

פעמים רבות, אני שואל את עצמי: כל אחד שבא לישיבה, בא כדי ללמוד. הרבה פעמים אני מרגיש שחסר את המנוע שירים אותנו לגבהים, מהו המנוע שיכול להניע אותנו?

אומר הזוהר: "כל מילין דעלמא, לא תליין אלא ברעותא דליבא" - כל הדברים שבעולם לא תלויים אלא ברצון הלב. כעין המשפט המוכר - אין דבר העומד בפני הרצון. אם זה כל כך פשוט, למה אנו לא חושבים כך? אולי זה קשור לתפיסות עולם שחונכנו עליהם, השפעה חברתית וכו', הרבה סיבות יכולות להיות. אך הנושא המרכזי הוא שאיפות לגדלות.

בגשמיות, האדם כל הזמן רוצה עוד, רוצה להתגדל ולשאוף. ברוחניות לעומת זאת זה לא בא מעצמו, צריך לעורר את השאיפות. אומר דוד המלך "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, שבת בבית ה' כל ימי חיי, לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו" - זה הדבר שמבקש דוד המלך.

אם נדבר עלינו, אני חושב שזה לא הרצון היחיד שלנו, לימוד התורה הוא עוד רצון מבין הרצונות שיש לנו. אנו לא מבחינים שאין דבר גדול יותר מאשר "לחזות בנעם ה'".

נשאל את עצמנו - מה קובע מה חשוב? בעצם כל אחד ע"פ רצונו קובע מה חשוב. בעולם הרחב, אחרים מודדים אותנו לפי הרצון שלהם, לפי מה שהם מחשיבים. וזה מבלבל אותנו, אנחנו חיים הרבה פעמים בראי של מישו אחר, לא בראי של עצמנו, הרצון האלוקי. אלא כפי מה שהוא חושב שהוא חשוב. ומה שהאדם מחשיב, זה המהות שלו. אם חשוב לו כדורגל - שם הוא נמצא, אם חשוב לו כסף - שם הוא נמצא, אם חשוב לו תורה ולחזות בנעם ה' - שם הוא נמצא. כי הרצון שלו זה המהות שלו. מה שהאדם מחשיב - זה מה שהוא.

בחיים יש ניסיונות ומשברים, יש מורכבויות. צריך להאמין שאם אדם יפתח את הרצון והשאיפות שלו. הוא יקבל על עצמו עול תורה מתוך הבנה שזה הרצון שמניע את החיים שלו, הכל מסביב יסתדר לו. רואים את זה בחוש, אדם יכול לאבד את כל חייו, 120 שנה להיות ב'סידורים', הוא ירוץ מדבר לדבר בכדי ל'חיות'. אם באמת אדם ירצה תורה, יראו לו החיים אחרת.

בסוף זמן חורף דיברנו הרבה על לימוד נפש החיים בשער ד', ובאמת כל השערים חשובים וגדולים. נפש החיים מלמד אותנו יסוד שינחה אותנו בחיים: אומרת המשנה כל המקבל על עצמו עול תורה - מעבירים ממנו עול דרך ארץ. אומר נפש החיים: וכפי ערך הקיבול שיקבל על עצמו עול תורה, כן לפי זה הערך יעבירו ממנו עול דרך ארץ. אני רואה את זה בחוש.

יום שלישי, י' תמוז, ה'תשע"ד

השיעור סוכם ע"י תלמיד – כל טעות יש לתלות בחוסר הבנתו של הכותב

וכפי האמרה המקובלת בחסידויות, במקום לעמוד בתור לרופא, הוא יעמוד באותו הזמן בתורה. כל העוסק בתורה הקב"ה עושה לו חפצו. יש יחס לינארי ומקביל בין כמה שהוא מקבל על עצמו עול תורה לבין כמה יסתדר לו משמיא עול דרך ארץ.

אנו מאימנים לדברי חז"ל, כתוב כאן שיש לאדם שרוצה סייעתא דשמיא. הוא ביטל את רצונו כלפי הרצון האלוקי, והקב"ה יבטל רצון אחרים מפני רצונו.

נער הייתי וגם זקנתי, קצת, ואני אומר לכם בני תורה שעמלים בתורה יש עליהם הנהגה אלוקית מיוחדת בחיי המעשה ובענייני דרך ארץ. זה לא דבר טבעי ורציונאלי, זה דבר אלוקי.

נפתח בעצמנו שאיפות לגדלות, שאיפות לש"ס, לדעת משנה ברורה בכל שורה שכתובה בו. שאיפות גדולות – אני רוצה ללמוד 5-7 שנים, אני רוצה לעמוד בתורה. לחשוב כל הזמן מה יהיה? זה חוסר אמונה. צריך לקבל על עצמו עול תורה, אח"כ כל אחד יממש את החיים שלו. אבל זה לא סותר שעכשיו צריך לקבל על עצמנו עול תורה.

צריך גדלות, זה עניין של החלטה.

מסופר על הנצי"ב מוולאז'ין שהגיע להיות הנצי"ב בהחלטה של רגע, החלטה שאני רוצה גדלות. מורי ורבותי: תובעים מאיתנו בשמים להיות גדולים. דווקא בדרך המיוחדת שלנו עם הכיפה הסרוגה, לא להיות עם ארציים, להיות חמושים בתורה. לא בשביל תפקיד, שם או תואר, רק כי זה רצון ה'.

זה קשור לשאיפות ולאמת שלנו, שאיפות גדולות.

"פתחו לי פתח כפתחו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם"

בפרקטיקה: אנחנו נמצאים בזמן של מלחמה, אנו לא יכולים לומר שזו בעיה של תושבי שדרות, צריכה להיות בבית מדרש אווירת מלחמה, שכל אחד עושה את המקסימום. אנו נמצאים בתוך תא הטייס שתוקף את החמאס בעזה. אנו יושבים על הגבול.

בעוד ארבעה שבועות אנו מגיעים לסוף זמן קיץ. לא יתכן שיהיה אחד בישיבת הכותל שלא יסיים מסכת ברכות בסוף הזמן.

במינימום, כל אחד צריך לסיים מסכת ברכות, גם הטייס טס בשתיים בלילה להפציץ את עזה, והרב ציקי קם בשתיים בלילה כי מפריעים לו עם בקטב"ם ואנחנו נשב ונחכה לפיצה ???

בע"ה בערב תשעה באב נעשה כאן סיום מסכת ברוב עם.

אני רוצה לחתום בתפילה שלא נבוש ולא נכלם. כולנו עמלים ולומדים ומסיימים מסכת ברכות בע"ה, ומלבד לרפואת הרב יהודה בן שמחה, צריך להניע אותנו העניין של העליה הרוחנית שלנו, וזה ודאי יהיה לו לזכות.

וכשנסיים את המסכת נאמר: תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם